

РЕШЕНИЕ

№ 2102

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **622** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ във вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Паязити Селям – гражданин на Република С. М., [дата на раждане], чрез процесуален представител адв. Л. от САК, срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 872 от 16.12.2019 г., издадена от началник на отдел „Миграция“ – СДВР. С оспорената заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, на основание чл. 44,ал.1 и чл.42з, ал.1, т.1 и т.3 във връзка с чл.10, ал.1, т.20 и т.25 от ЗЧРБ.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е неправилна, незаконосъобразна и необоснована, поради което се иска нейната отмяна. Конкретни оплаквания не са сочат. В съдебното производство жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. К. оспорва жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Паязити Селям, гражданин на С. М., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], с изтекъл срок

на пребиваване в Република България, е пребивавал в Р. България на осн. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ за периода от 15.09.2015г. до 06.02.2019г. Жалбоподателят е подал заявление за продължаване срока на пребиваване № 911102/28.01.2019 г., но със заповед рег. № 22/25.03.2019 г. на СДВР му е прекратено административното производство за продължаване на срока на основание чл. 14, ал. 2 от ППЗЧРБ. Установява се, че чужденецът има сключен брак с българската гражданка Р. А. К., но от извършените справки е констатирано, че същата е напуснала страната на 13.04.2017 г. и до момента няма регистрирано влизане. По данни на нейна роднина, същата живее в чужбина.

На 13.05.2019 г. на Паязити Селям е поставен печат „Предупреден да напусне Р. България в срок до 29.05.2019 г.“, като чужденецът не е сторил това в определения му срок. Служители на отдел „Миграция“ са установили, и че лицето е напуснало последния известен адрес в [населено място].

Със заповед УРИ 5392 ПАМ 637/23.08.2019 г. на отдел „Миграция“- СДВР, приложена по делото, на Паязити Селям е наложена, на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ ПАМ „връщане“, като същият е обявен за общодържавно издирване. В заповедта е изложено, че чужденецът не е напуснал страната до разрешенния срок на пребиваване, както и са взети предвид мотивите в докладна записка УРИ 5392р-653/23.08.2019 г., в която подробно са изложени всички издирвателни дейности, предприети спрямо чужденеца.

От Докладна записка УРИ 5392р – 888/16.12.2019 г. се установява, че при рутинна проверка, извършена на 15.12.2019 г. от служители на РУ – К. в [населено място], Паязити Селям е задържан. От справка в АИС е установено, че Паязити Селям има наложени глоби за нарушения по ЗЧРБ през 2016г., 2017г., и 2019г., като всичките са неплатени. С цел изпълнение на наложената му ПАМ, лицето е принудително настанено в СДВНЧ – С..

На 16.12.2019 г. началникът на отдел „Миграция“ – СДВР издава оспорената Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 872 от 16.12.2019 г., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, на основание чл. 44, ал.1 и чл.42з, ал.1, т.1 и т.3 във връзка с чл.10, ал.1, т.20 и т.25 от ЗЧРБ. В същата е изложено, че чужденецът системно нарушава разпоредбите на ЗЧРБ в Република България, както и са взети предвид мотивите изложени в Докладна записка УРИ 5392р – 888/16.12.2019 г. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 16.12.2019 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесната заповед.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 44, ал. 1, изр. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки по глава пета, раздел I ЗЧРБ се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на

Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от началник на отдел "Миграция"-СДВР, оправомощен със заповед № 03 з-9426/06.12.2018 г. /л.16/ на Директора на СДВР, предвид което оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му пълномощия.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т.20 и т. 25 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ – при предишно пребиваване в страната системно лицето е извършвало нарушения на обществения ред и наличието на наложена на лицето принудителна административна мярка по чл. 41 т.2 ЗЧРБ – „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б;. Извършено е препращане към мотивите, изложени в докладна записка рег. № 5392р – 888/ 16.12.2019 г. на началник група „КПЧ-СНМ”при отдел „Миграция”-СДВР , който подход е процесуално допустим при позоваване на ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС, според което не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт.

Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила, обуславящи отмяната на заповедта. Относителните към издаване на оспорената ПАМ, факти и обстоятелствата, включително и тези относими към определянето на максимален срок на мярката, са установени в пълнота и обсъдени от административния орган в хода на административното производство. Съдът намира, че в съответствие изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, включително и при определянето на максимален срок на мярката са обсъдени и преценени всички други относими обстоятелства, в това число продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на страната, производството за подновяване на разрешение за пребиваване и семейното му положение.

Актът е съответен и на материалния закон и неговата цел.

Жалбоподателят е чужденец по чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ – гражданин на трета страна, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Съгласно разпоредбата на чл.42з, т. 1 и т. 3 ЗЧРБ, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, се налага, когато са налице основанията по чл. 10 от ЗЧРБ и чужденецът не изпълни задължението за връщане. Според разпоредбата на чл. 10, т. 20 и т. 25 от ЗЧРБ, посочени в основанията на обжалваната заповед, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато при предишно пребиваване в страната системно е извършвал нарушения на обществения ред и на лицето е наложена принудителна административна мярка по чл. 41 от ЗЧРБ, освен ако не е допуснато доброволно завръщане. Никакви други материалноправни предпоставки за прилагане на мярката по чл. 42з ЗЧРБ законодателят не изисква.

Съгласно установените факти по делото, налице са сочените от административния

орган законови хипотези. По отношение на жалбоподателя се установява, че системно не спазва разпоредбите на ЗЧРБ. Налице са данни, че се укрива и не съдейства на органите, както и не изпълнява предходно наложени му ПАМ за напускане на Р. България. Жалбоподателят няма установен адрес, умишлено се укрива по телефона, както и има наложени и неплатени глоби за нарушения по ЗЧРБ през 2016г., 2017г., и 2019г. Установено е и, че Р. А. К., българска гражданка, с която жалбоподателят има сключен граждански брак е напуснала страната още през 2017г., като по данни на нейната сестра М. Ш., живее в чужбина. От събраните доказателства несъмнено се установява обстоятелството, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми уреждащи статута на чужденците в Република България.

Поради това, издавайки процесната заповед, ответникът е упражнил в съответствие с материалния закон предоставената му компетентност. Не се констатира нарушаване на принципа за съразмерност, установен в нормата на чл. 6 АПК по отношение на срока на приложената мярка. Съдът намира, че със заповедта не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, с която актът се издава.

Всичко изложено води до извод, че правилно и законосъобразно с оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, на основание чл. 44,ал.1 и чл.42з, ал.1, т.1 и т.3 във връзка с чл.10, ал.1, т.20 и т.25 от ЗЧРБ .

При горния анализ съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел. Жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Паязити Селям – гражданин на Република С. М., [дата на раждане] , срещу Заповед УРИ № 5392 ПАМ - 872 от 16.12.2019 г., на началник на отдел „Миграция“ – СДВР, като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: